

עפ"ג 40959/11/14 - אביעד קנפו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני: כב' השופט דוד חשין, נשיא
כב' השופט משה דרורי, סגן נשיא
כב' השופט עודד שחם
המערער
נגד
המשיבה
אביעד קנפו
ע"י ב"כ עו"ד אריאל הרמן
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביה גליקסברג-בניטה

פסק דין

סגן הנשיא משה דרורי

א. כללי

1. בפנינו ערעור על גזר דין שניתן על ידי בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ירון מינטקביץ), בת"פ 38100-11-13, מיום כה תשרי תשע"ה (19.10.14), שבו גזר על המערער שמונה חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי (חמישה חודשים לעבירת אלימות שהיא פשע וחודשיים לעבירת אלימות שהיא עוון, היזק לרכוש או הפרת הוראה חוקית), וכן פיצויים למתלוננים (7,000 ₪ למתלונן אחד ו-2,000 ₪ למתלונן אחר).

ב. המעשים שבהם הורשע המערער

2. נגד המערער הוגשו שני כתבי אישום, ביחס לשני אירועים נפרדים, ואתייחס לכל אחד מהם בנפרד.

ב.1 ת"פ 6728-03-13

3. בכתב אישום זה, לאחר שתוקן והודה בו המערער, הועמדו לדין שלושה נאשמים, כאשר המערער הינו נאשם 3.

4. האירוע היה ביום 27.2.13 כאשר מר תירוש גבריאלי, חוקר פרטי (להלן - "המתלונן הראשון") הגיע למודיעין עילית, לבצע מסירה אישית של צווי עיקול זמניים שהוצאו על ידי בית משפט לביתו של משה זיסרמן. נאשמים 1 ו-2, גיסיו של אותו נמען לקבלת הצווים, סרבו לחתום על המסמכים והמתלונן

הראשון הודיע שישב לבית לבצע את המסירה. כאשר חזר המתלון לבצע את המסירה, אשתו של בעל הבית סירבה לפתוח את הדלת, התקשרה לנאשם 1 וביקשה מהמתלון לחכות מחוץ לדירה. המתלון הדביק את המסמכים על דלת הבית והתחיל לנסוע, אבל הנאשמים שהגיעו ברכב, נהוג על ידי נאשם 1, התנגשו ברכב של המתלון, יצאו מרכבם והתנפלו על המתלון בבעיטות ואגרופים. גם לאחר שהמתלון ניסה לברוח, השלושה אגפו אותו, תפסו בבגדיו וחבטו בכל גופו. המתלון הצליח להגיע לרכבו והתקשר בטלפון סלולרי למשטרה וצילם את הרכבים, אך הנאשמים צעקו לעברו, ונאשם 3 - הוא המערער שבפנינו - חטף את מכשיר הפלאפון של המתלון, ומיד לאחר שנאשם אחר צעק לעברו "שבור לו את הטלפון", השליך המערער את הטלפון על הקרקע ושבר אותו. אחד הנאשמים לקח את מפתחות הרכב של המתלון והשליך אותם לשיחים, כאשר במקביל אחד מן הנאשמים חבט בחוזקה באגרופו בפניו של המתלון. כתוצאה מכך נפל המתלון ארצה. הנאשמים המשיכו לתקוף את המתלון ובעטו בגופו. סייר ביטחון שבא למקום דרש מהם שיעזבו את המתלון אך הנאשמים סרבו. הסייר הזעיק משטרה ואז הנאשמים ברחו מן המקום. כתוצאה מתקיפת הנאשמים נגרמו למתלון חבלות חמורות שכללו שריטות בידיו, ברגליו, בבטנו וחולצתו נקרעה.

5. במסגרת הסדר טיעון, הודו הנאשמים ובהם המערער בעובדות הללו, כאשר מתוך שלושה סעיפי החיקוק אחד נמחק ונותרו הסעיפים הבאים, בהם הורשעו המערער וחבריו: תקיפה בחבלה ממשית על ידי שניים או יותר - עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "החוק") ביחד עם סעיף 29(א) לחוק; היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק, ביחד עם סעיף 29(א) לחוק.

2.ב. ת"פ 38100-11-13

6. עובדות כתב אישום זה מתייחסות לאירוע שהתקיים ביום 14.11.13, כאשר המערער היה במעצר בית במסגרת התיק הקודם, ובמסגרתו הותר לו לצאת לעבודה בין השעות 10:00-24:00 באזור התעשייה של מושב מתתיהו. המערער נסע ברכבו ממקום העבודה הנ"ל לעיר מודיעין, במרחק של 10 ק"מ מן המושב, למקום עבודתו של משה קיי (להלן - "המתלון השני"), בחנות בשם "פיצה פלוס". המערער דרש מן המתלון קסדת אופנוע שחשב ששייכת לו. המתלון סרב לדרישה זו ובתגובה נטל המערער את הקסדה לידי וסטר בפניו של המתלון. בשלב זה חצץ אדם אחר שבא יחד עם המערער, בין המתלון לבין המערער, וזאת כדי לאפשר למערער לקחת את הקסדה. המתלון עמד בדרכו של המערער וניסה למנוע את עזיבתו מן המקום עם הקסדה. בהמשך ומיד לאחר מכן הלם המערער באמצעות אגרופו בפניו של המתלון ועזב את מקום עבודת המתלון ביחד עם הקסדה.

7. המערער הודה בכתב אישום מתוקן זה והורשע בעבירות של תקיפה - עבירה לפי סעיף 379 לחוק והפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק.

ג. עונשם של הנאשמים האחרים בתיק הראשון - ת"פ 6728-03-13

8. בית משפט השלום, באותו מותב, פיצל את הדיונים ואת הטיעונים לעונש ואת גזר הדין בעניין נאשמים

1 ו-2 (שני הגיסים) לבין עניינו של המערער.

9. בגזר הדין של נאשמים 1 ו-2, מיום ט ניסן תשע"ד (9.4.14) הדגיש בית משפט קמא כמה מאפייני חומרה של האירוע: אירוע יזום מראש; ריבוי משתתפים; "דבקות במשימה"; זהות הקרבן שאמנם אינו עובד ציבור אך מסר החלטה שיפוטית; תוצאות המעשה; והעדר "יריבות אישית", כאשר הצו נועד לפלוני ואילו נאשמים 1 ו-2 הם גיסיו.

10. בית המשפט אמר בעקבות זאת את הדברים הבאים: **"חברה שומרת חוק אינה יכולה להשלים עם התנהגות בריונית, אלימה ופורעת חוק מעין זה, או לגלות כלפיה סובלנות או סלחנות. אין כל ערך ברטוריקה נמלצת בגנות האלימות, כאשר אינה מגובה בעונש מרתיע, המעביר ליחיד ולרבים את המסר בדבר הפסול והאסור שבמעשים"** (עמ' 4, שורות 1-3 לגזר הדין הנ"ל).

11. בית המשפט מציין הבדלים בין נאשמים 1 ו-2, כאשר הראשון היה הרוח החיה, והוא זה שגם לקח את הנאשמים האחרים ברכבו ופגע ברכבו של המתלונן. לכן, לגביו נקבע מתחם של חצי שנה עד שלוש שנות מאסר.

12. אשר לנאשם 2, המתחם נקבע מאסר לתקופה של בין מספר חודשים לשנתיים וחצי.

13. בגזירת העונש המתאים מתייחס בית משפט קמא לעברו הפלילי של נאשם 1, כאשר בשנת 2003 הוא הורשע בבית משפט לנוער, בעבירות אלימות, רכוש והתפרצויות ולאחר מכן בשנים 2005-2013 הורשע שש פעמים בעבירות של התפרצות, אלימות, העלבת עובד ציבור, איומים והחזקת סמים לצריכה עצמית. שירות המבחן מציין שהוא פועל באופן אימפולסיבי אך קיבל אחריות ומעוניין לעבור טיפול לשליטה בכעסים, ועל כן המליץ על מאסר בעבודות שירות. ברם, בית משפט לא אימץ המלצה זו וציין כי המערכת נהגה בו בסלחנות וסובלנות פעמים רבות ולכן הטיל עליו עונש בצד הבינוני-נמוך של המתחם ההולם, דהיינו: 11 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי ופיצוי.

14. אשר לנאשם 2, שלא היה לו עבר פלילי, שירות המבחן מציין כי קיבל אחריות חלקית, הביע צער וחרטה וכי הסיכוי לכך שיחזור לבצע את העבירות הוא בינוני, ואף לגביו המליץ על מאסר בעבודות שירות. בעניין זה קיבל בית המשפט את ההמלצה האמורה, על אף שלשיתו ראוי היה להטיל על הנאשם חודשי מאסר בודדים לריצוי ממש, וזאת נוכח עמדת המאשימה כי יש להשית עליו מאסר בעבודות שירות. בית המשפט מוסיף ואומר: **"אילמלא עמדתה של המאשימה היה מקום להשית גם על נאשם מס' 2 עונש של מאסר לריצוי ממש, אך לא ראיתי להשית עליו עונש חמור יותר מאשר עתרה המאשימה"** (עמ' 7, שורות 4-6). בית המשפט הוסיף ואמר כי לא ראה כל בסיס לבטל את ההרשעה של נאשם 2 וכי אין בנתונו האישיים (לרבות העובדה כי נרשם ללימודי משפטים) הצדקה לאי הרשעה, כאשר בתסקיר שירות המבחן אין שום אחיזה לבקשה לביטול ההרשעה.

15. מאחר ונושא אחדות הענישה עלה בערעור זה, ראיתי לנכון להתייחס לדברי בית משפט קמא, בדונו באחדות הענישה בין שני הגישים, נאשמים 1 ו-2. בית המשפט מקבל את העיקרון אך מסביר כי כאשר חלקו של נאשם 1 מרכזי יותר מזה של נאשם 2 וכאשר הוא מבוגר יותר ולחובתו הרשעות קודמות, יש הצדקה לשוני בין העונשים, באומרו כי **"השתת עונשים דומים על שני הנאשמים אינה צודקת בנסיבות העניין ואינה מבטאת נכונה את ההבדלים ביניהם"** (עמ' 7, שורות 17-18).

ד. תסקיר שירות המבחן

16. תסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער הינו מיום א אלול תשע"ד (27.8.14), דהיינו: מספר חודשים לאחר שכבר נגזר עונשם של נאשמים 1 ו-2.

17. המערער, בן 23, רווק. למד בעבר במסגרות דתיות חרדיות, אך לא אהב ללמוד והחל לעבוד. בהיותו בן 17 פתח פיצרייה משלו אך התקשה להתנהל כלכלית וסגר אותה ונותר עם חובות. הוא התגייס לצבא בגיל 19 במסגרת גיוס מקא"מ (מרכז קידום אוכלוסיות מיוחדות) ולאחר זמן קצר שוחרר על רקע אי התאמה. הוא פתח פיצרייה חדשה.

18. בהתייחסו לעבירה הראשונה, מסר כי שותפיו לביצוע העבירה, היו מכרים שסייעו לו בעסק שלו, והוא הצטרף אליהם. לדבריו, בעת ביצוע העבירה, ניהל שיחת טלפון ולא היה ער למה שקרה סביבו. הוא הודה בביצוע נזק למכשיר הטלפון של המתלונן הראשון, אך שלל כוונה לפגוע בו. הוא ראה בתקיפת המתלונן הראשון פעולה של הגנה עצמית. המערער התקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן הראשון והנזקים שנגרמו למתלונן, והתייחס רק לנזקים שנגרמו, לו, למערער, מהליך המעצר. הוא מבין שטעה בשיקול דעתו ולקח אחריות.

19. בהתייחסו לעבירה השנייה, בעניין הקסדה, טען המערער בפני שירות המבחן כי הקסדה שייכת לו ולקח את רכשו, ותגובתו האלימה כלפי המתלונן השני הייתה כתגובה לאלימות המתלונן השני כלפיו. הוא הכיר באופן חלקי באחריות לביצוע העבירות והציג עמדה מיתממת וקורבנית.

20. שירות המבחן מציין כי המערער הציג מוטיבציה מילולית לקבלת עזרה והשתלבות בטיפול. הוא הופנה לשתי מסגרות טיפול אך ניתק קשר, מה שמעיד לדעת שירות המבחן, על קשיים להתארגן ולהתחייב בטיפול.

21. במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות, הערכת שירות המבחן כי על פי הפרמטרים שנבדקו, רמת הסיכון הנשקפת מן המערער למעורבות והתנהלות אלימה היא בינונית, וכי מידת החומרה הצפויה של תוצאות האלימות היא נמוכה.

22. במסגרת גיבוש ההמלצות בנוסף לגורמי הסיכון האמורים, מצוינים גורמי סיכוי אלה: גיל צעיר; עצמאי; בעל אמיציה גבוהה להצליח בעסקים וגילוי יוזמה בתחום זה. ההליכים המשפטיים והנזק שהתלווה לכך (סגירת העסק והצטברות החובות) מהווים גורם מרתיע עבורו.

23. המלצת שירות המבחן הינה מאסר בעבודות שירות, שיהווה עבור המערער ענישה קונקרטית ומרתיעה.

ה. גזר הדין

24. ביום כה תשרי תשע"ה (19.10.14) ניתן גזר דין בעניינו של המערער בשני התיקים גם יחד.

25. לעניין מתחם העונש ההולם בעבירה הראשונה, מתבסס בית משפט קמא על הדברים שנכתבו בגזר דינם של הנאשמים 1 ו-2, וקובע כי לגבי המערער, מעשיו מחייבים מאסר ממש, לתקופה של מספר חודשים, עד שנתיים וחצי, תוך הדגשה כי מאסר בעבודות שירות שהוטל על נאשם 2 מהווה חריגה ממתחם העונש ההולם, בשל עמדתה העונשית של המאשימה והתסקיר החיובי והיותו בן 21 בעת ביצוע העבירה (עמ' 4 לגזר הדין).

26. אשר לעבירה השנייה, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר לתקופה שניתן לרצותה בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל.

27. בעת הדיון וההכרעה מזכיר בית משפט קמא את העונשים שהטיל על נאשמים 1 ו-2 ומציין כי באופן כללי מעשיו של המערער דומים למעשיו של נאשם 2, אך עונשיהם אינם שווים, אם כי יש בגזר דינו של נאשם 2 למתן את עונשו של המערער.

28. בית משפט מזכיר כי המערער שהה בתנאים מגבילים תקופה ניכרת, אך לאור הפרת תנאי השחרור, המשקל שניתן לנתון זה אינו רב.

29. לחובת הנאשם נזקפה קבלת האחריות החלקית, העולה מתסקיר שירות המבחן והימנעותו מלשתף פעולה עם ההליך הטיפולי, בו נעשה ניסיון לשלבו.

30. נתון משמעותי נוסף לחובת הנאשם הוא שאת העבירה השנייה ביצע לאחר ההרשעה בעבירה הראשונה, בעודו ממתין לתסקיר. ניתן היה לצפות כי דווקא בתקופה זו לא יבצע הנאשם עבירות נוספות (עמ' 6 לגזר הדין).

31. גזר הדין מבוסס על חיבור, שבחלקו חופף בין שני העונשים שמצויים ברף התחתון של מתחם העונש

ההולם בגין שני התיקים: שבעה חודשי מאסר לתיק הראשון וארבעה חודשי מאסר לתיק השני, כאשר עיקר התקופות ירוצו בחופף, כך שסך הכל הוטל על הנאשם עונש של שמונה חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי ופיצויים, כאמור בפתח פסק דין זה.

1. הערעור ונימוקי

32. בהודעת הערעור המפורטת, חולק ב"כ המערער, עו"ד אריאל הרמן, על מתחם העונש ההולם ביחס למקרה הראשון. לדבריו, ועל פי פסיקה שהוזכרה, ניתן להתחיל את המתחם במאסר בעבודות שירות ולא במאסר בפועל.

33. בעניין קביעת העונש המתאים של האירוע הראשון, טענתו המרכזית של הסנגור היא כי אין להבחין בין המערער לבין נאשם 2 וכי יש להסתפק במאסר בעבודות שירות, כמו לנאשם 2, ובקל וחומר, שכן נאשם 2 היה גיס, ואילו למערער אין אינטרס אישי. לטענת הסנגור, בית משפט קמא התעלם משיקולי קולא של נזקים שנגרמו למערער עקב הפסקת הלימודים והקמת הפיצרייה שנכשלה, בשל המעצר, דבר המצדיק הקלה בעונש. גם לתקופת מעצר הבית הממושכת לא ניתן משקל הולם, שכן גם בה יש סממן עונשי. הפרה יחידה של מעצר הבית אינה יכולה לבטל את השלכותיו על העונש בכללותו

34. אשר לתיק השני, סבור הסנגור המלומד, כי מתחם העונש ההולם בגין עבירה של תקיפה סתם צריך להתחיל במאסר על תנאי או בעבודות שירות, ולבטח אין הצדקה לכך שהרף העליון הוא שנת מאסר, בעוד שבפועל בכל הפסיקה בגין עבירת תקיפה סתם, העונש המוטל הוא מספר חודשי מאסר, אם בכלל, ואין כל תקדים למאסר של שנה.

35. בפרק האחרון של הודעת הערעור יש התייחסות לעניין הפיצויים. נטען כי בית משפט קמא לא נימק כיצד חישב את הפיצויים וכי הסכומים שנפסקו הם גבוהים באופן ניכר מסכומים שמקובל לפסוק במקרים דומים, ועל כן הבקשה היא לבטלם או להפחיתם. הסנגור לא חזר על עניין זה בטיעונים בעל פה, וניתן להבין כי זנח עניין זה.

36. במהלך הטיעון בפנינו טען הסנגור תחילה כי אם המערער אינו יכול לבצע עבודות שירות, יש להסתפק במאסר קצר יותר מאחורי סורג ובריה (עמ' 1, שורות 25-28). בהמשך, טען כי ביחס לתיק הראשון, העונש צריך לעמוד על פחות משישה חודשי עבודות שירות והתיק השני מאסר על תנאי, כך שבכל מקרה אין הצדקה לשלוח את הנאשם למאסר בפועל, אלא להסתפק בעבודות שירות.

2. תמצית טענות המדינה

37. ב"כ המשיבה, עו"ד אביה גליקסברג-בניטה, תומכת בפסק הדין וסבורה כי המתחם שנקבע בעבירה הראשונה הוא נכון וכי יש הצדקה לפער בין עונשו של נאשם 2 שנדון למאסר בעבודות שירות ובין עונשו של המערער בגלל אלמנט השיקום. בהמשך מסכימה ב"כ המדינה כי ניתן להתחיל את המתחם בעבירה

הראשונה בשישה חודשי עבודות שירות.

38. בתשובה לשאלות בית המשפט ביחס להשוואה בין הנאשמים, סבורה ב"כ המדינה כי מאחר ולמערער יש שני תיקים, אין מקום להשוואה וזהות בין המערער לבין נאשם 2.

ח. דין

39. לאחר תום הדיונים בעל פה, ניתנה על ידי כב' הנשיא, השופט דוד חשין, אב בית הדין, החלטה המורה לממונה על עבודות שירות להגיש חוות דעת לעניין התאמתו של המערער לביצוע עבודות שירות.

40. חוות דעת הממונה היא חיובית והוא המליץ על עבודות שירות בשב"ס בבית סוהר ניר ברמלה, חמישה ימים בשבוע, שמונה וחצי שעות, עבודה יומית.

41. דין ערעור זה - להתקבל.

42. מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית משפט קמא ביחס לעבירה הראשונה, באופן שבו יש להתחיל במאסר בפועל, אינו מתיישב עם הפסיקה הנוהגת, לפיה יש מקרים לא מעטים שבהם העונש המוטל הוא מאסר בעבודות שירות (חלק מהדוגמאות הובאו בסעיף 12 לערעור שבכתב). יתרה מזו, בית משפט קמא עצמו, ביחס לנאשם 2, קבע עונש של מאסר בעבודות שירות. קשה ליישב מצב שבו ביחס לנאשם 2 מוטל עונש של מאסר בעבודות שירות ואילו ביחס לנאשם 3, הוא המערער בפניו, נקבע מתחם שמתחיל במאסר בפועל.

43. אני ער לכך כי בית משפט קמא לא היה מרוצה, בלשון המעטה, מעמדתה העונשית של המאשימה ביחס לנאשם 2, שבו "הסתפקה" במאסר בעבודות שירות. ברם, אם בית משפט קמא אימץ עמדה זו, וכך גזר (ובמהלך הדיונים בפניו הוברר כי ערעור שהוגש נדחה; לא הוצג בפניו הערעור), כי אז לא ניתן "להתחיל" את מתחם העונש ההולם, וממילא גם לא את העונש המתאים, בתקופת מאסר בפועל, תוך התעלמות מהחלופה של מאסר בעבודות שירות.

44. יש לזכור כי בית משפט שלח את המערער לשירות המבחן, שהמליץ על מאסר בעבודות שירות. לא מצאנו בגזר הדין התמודדות מספקת עם סטייה מהמלצה זו, והעובדה שהמערער סרב להשתתף בקבוצה טיפולית הייתה אחד הנתונים שהיו בפני שירות המבחן, ואף על פי כן הסתפק בעבודות שירות.

45. ראוי להזכיר כי ההבחנות שעשה בית משפט קמא, בין נאשם 1 לנאשם 2 לעניין אחידות הענישה, שבעיני נכונות הן, לא יושמו ביחס לשאלה של אחידות הענישה בין נאשם 2 לבין המערער.

46. בעניין אחרון זה, יש הרבה מן הצדק בטענת הסנגור כי נתוניו של נאשם 2, לעניין ביצוע העבירה, חמורות יותר מאלה של נאשם 3, הוא המערער, שכן נאשם 2 הוא גיסו של נמען צווי העיקול, ויש לו "אינטרס אישי" לסייע לגיסו, מה שאין כן המערער שהצטרף לשני הגיסים, כסרח עודף, אם כי אין לזלזל במעשיו באותו אירוע, כולל שבירת הפלאפון.
47. אם היה נידון עניינו של המערער יחד עם שני חבריו, נאשמים 1 ו-2, ללא העבירה הנוספת, כי אז סבור אני שאף ב"כ המאשימה הייתה מסכימה שהעונש שיש להטיל על המערער, צריך להיות זהה לזה של נאשם 2, קרי: שישה חודשי מאסר בעבודות שירות.
48. דבר זה נגזר מעקרון השוויון ואחידות הענישה של נאשמים באותו תיק, כפי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון, לאורך שנים רבות; ראה, למשל, ע"פ 6917/13 דניאל טייברג נ' מדינת ישראל (2013) בפסקה 9 והאסמכתאות המופיעות שם.
49. השאלה העומדת על הפרק, עתה, היא האם יש הצדקה לשנות את כל התמונה ולעבור למאסר בפועל, שבהצטברות שני האירועים, הביא את בית משפט קמא לגזר דין של שמונה חודשי מאסר בפועל, כאשר מוסכם על דעת ב"כ שני הצדדים בדין בפנינו כי ההבדל בין מאסר בפועל לבין מאסר בעבודות שירות, אינו רק כמותי (ששה חודשים מול שמונה חודשים) אלא הבדל איכותי.
50. בעניין זה אומר כי מקובלת עלי עמדתו הראשונית של הסנגור, לפיה קביעת מתחם העונש ההולם, לעבירת התקיפה סתם, כפי שנאמר בגזר הדין, התחילה ברף גבוה מידי של מאסר בעבודות שירות עד שנת מאסר בפועל, כאשר על פי הפסיקה ניתן להסתפק במאסר על תנאי ולעיתים אפילו בשל"צ, ולבטח אין בסיס לרף עליון של שנת מאסר.
51. על פני הדברים, אם הייתה עומדת בפני בית משפט קמא הכרעה איזה עונש לגזור בגין האירוע השני של תקיפה סתם (ביחד עם הפרת הוראה חוקית), נראה לי כי עונש מאסר של חודש וחצי בפועל ביחד עם מאסר על תנאי, כאשר בנוסף לכך היה המערער תקופה ארוכה במעצר בית, מכלול זה היה בו כדי לתת מענה עונשי הולם.
52. ואכן, אין חולק כי במקרה שבפנינו היה המערער במשך כחודש וחצי במעצר. אני ער לכך כי מדובר במעצר בגין העבירה הראשונה, אך לגביה, כבר קבעתי לעיל כי די בעונש של שישה חודשי מאסר בעבודות שירות.
53. ראוי לזכור כי במקרה שבפנינו, היה המערער במעצר בית, כדלקמן: תחילה במעצר בית מלא, מתחילת חודש אפריל ועד תחילת חודש יולי 2013 (ארבעה חודשים); לאחר מכן מיום 4.7.13, הותר לו לצאת לעבודה בין השעות 10:00-24:00, ומיום 3.9.13, הותר לו לצאת לעבודה בתיאום עם ב"כ הצדדים; לאחר ביצוע העבירה ביום 14.11.13, חזר לשהות במעצר בית מלא עד ליום 31.7.14 ולאחר

מכן התאפשר לו לצאת בליווי אחד ממפקחיו.

54. ב"כ המערער מביא פסיקה המתייחסת למעצר בית, וממנה עולה כי יש להביאה בחשבון לעניין ריצוי העונש (סעיף 22-23 לנימוקיו שבכתב).

55. לאחרונה דנתי בשלושה מקרים שבהם היה צריך "לתרגם" את תקופת מעצר הבית הארוכה כשוות ערך לימי מעצר. לא מצאתי "מפתח" בפסיקה לתרגום מלא, האם מדובר ביחס של אחד לשלוש או יחס דומה (ראה: ת"פ 53874-12-13 מדינת ישראל נ' מיכאל סוויסה (2014) ברישא של פסקה 73, שם הזכרתי פסק דין קצר של בית המשפט העליון, שבו "המיר" מעצר בית של שנה שבית משפט מחוזי לא התייחס אליו בגזר דינו, בכך שהפחית מן המאסר הכולל שישה חודשי מאסר בפועל (ע"פ 1268/99 שמעון מזור נ' מדינת ישראל); ת"פ 1304-05-14 מדינת ישראל נ' מאור הלר (2015) פסקה 104; ת"פ 51324-11-13 מדינת ישראל נ' ישראל אברמוב (2015) פסקאות 220-221).

56. כתבתי בפרשת סוויסה (שם, בסוף פסקה 73): **"העונש שנקבע בתיק זה, דהיינו: חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות, אינו משקף את מלוא חזות כל הענישה. התמונה הכוללת היא זו: חודש מעצר מאחורי סורג ובריא, ובעקבותיו כשנה מעצר בית מלא, שבמהלכם לא עבד הנאשם והיה במצב שבו לא יכל לפרנס את בני משפחתו, ואליהם התווסף עונש חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות ומאסר על תנאי והארכת המאסר על תנאי הקודם. לעניות דעתי, מבחינה זו, מטרות הענישה הושגו".**

57. ואכן, גם בפרשה שבפנינו, נראה לי כי מטרות הענישה מושגות אם יתקבל הערעור במובן זה שעונש המאסר של שמונה חודשים בפועל יומר לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות, שכן אליו יש להוסיף את הענישה של חודש וחצי מעצר בפועל מאחורי סורג ובריא, וכשנתיים הגבלת חירות של מעצר בית, חלקו מלא ובחלקו התאפשר למערער לעבוד, אך עדיין הגבלה זו מנעה ממנו את פתיחת עסק הפיצרייה, אשר הוזכר על ידי הסנגור כשיקול להקלה בעונש ואף הנאשם עצמו במילתו האחרונה בבית משפט קמא, סיים את דבריו במילים אלה: **"אני מתחרט על מה שהיה. בגלל זה הפסדתי את הפיצה"** (עמ' 4, שורה 19 לפרוטוקול בית משפט קמא מיום 1.10.14).

58. לא נעלמה מעיני העובדה כי המערער ביצע את העבירות נשוא האירוע השני, תוך הפרת צו שיפוטי, בכך שבתקופת מעצר הבית הותר לו לעבוד במושב מתתיהו והוא יצא מהמקום לעיר מודיעין, במרחק של 10 ק"מ, ושם ביצע את מעשה התקיפה סתם. אולם, אינני סבור שבשל כך יש להתעלם כליל מתקופת מעצר הבית וההגבלות שהוטלו על הנאשם במשך כשנתיים. עדיין מדובר בפגיעה בחירות, אותה יש להביא בחשבון במסגרת התמונה העונשית הכוללת.

59. בערעור בכתב יש התייחסות לגובה הפיצוי. ב"כ המערער לא חזר על כך בדיונים בפנינו וגם לא הוגש

לנו אישור כי אכן המשיבים 2 ו-3 קיבלו הזמנה לדיון.

60. מכל מקום, גובה הפיצוי אינו מצדיק התערבות בסכומים שקבע בית משפט קמא: הפיצויים למתלונן הראשון בסך 7,000 ₪, זהים לסכום שנפסק ביחס לנאשם 2. אם לדעת הסנגור יש לנהוג שוויון בין המערער לבין נאשם 2 לעניין מאסר בעבודות שירות, אותו הכלל יחול לגבי גובה הפיצוי. אשר לפיצוי של המתלונן השני, קביעת סכום של 2,000 ₪ בגין תקיפה סתם, כאשר בכתב האישום מדובר על סטירה בפנים ומתן אגרוף בפנים, גם אם אין תעודות רפואיות, הוא סכום פיצוי סביר. אין צורך להטיל "חיוב" על בית משפט קמא לנמק במפורט כיצד הגיעה לסכום זה. זה חלק משיקול דעתה של הערכאה הראשונה, ואין זה ראוי כי בית המשפט לערעורים יתערב בעניינים אלה (אלא אם כן מדובר בחריג של פסיקת פיצויים יוצאי דופן, דבר שאינו חל במקרה שבענייננו).

ט. סיכום

61. לאור השיקולים דלעיל, הערעור מתקבל באופן חלקי במובן זה שבמקום סעיף א לגזר הדין, המטיל עונש מאסר של שמונה חודשים בפועל יועמד העונש על שישה חודשי מאסר בעבודות שירות.

62. יתר חלקי גזר הדין (תקופות המאסר על תנאי והפיצויים למתלוננים) - יעמדו בעינם.

הנשיא דוד חשין:

אני מסכים.

השופט עודד שחם:

אני מסכים.

לפיכך, הערעור מתקבל באופן חלקי במובן זה שבמקום סעיף א לגזר הדין, המטיל עונש מאסר של שמונה חודשים בפועל יועמד העונש על שישה חודשי מאסר בעבודות שירות.

יתר חלקי גזר הדין (תקופות המאסר על תנאי והפיצויים למתלוננים) - יעמדו בעינם.

המערער יתייצב לריצוי עבודות השירות בפני כלאי בריטשנר דיאנה, מפקח על עבודות שירות, בבית הסוהר של השב"ס "ניר" ברמלה, ביום 10.5.15 עד שעה 10:00.

המזכירות תשלח העתק פסק דין זה לב"כ הצדדים (בהינתן הסכמתם כי פסק הדין יישלח אליהם בדואר - עמ' 4, שורה 20 לפרוטוקול שבפנינו).

ניתן היום, כ"ז ניסן
תשע"ה, 16 אפריל
2015, בהיעדר
הצדדים.

עודד שחם, שופט

משה דרורי, סגן
נשיא

דוד חשין, נשיא